

LESLIE CONNOR

ADEVĂRUL LUI
MASON
BUTTLE

Traducere din engleză
de Dana Săporan

CORINT BOOKS

Capitolul 2

SOORB

Puștii de pe hol ridică privirea și se uită la mine. Cred și eu — sunt cel mai mare și mai înalt puști de-a șaptea din Școala Generală Merrimack. De departe! Azi mă deplasez rapid. Râd când mă văd. E mai bine să râdă decât să nu râdă deloc. Zâmbesc. Știu că arăt caraghios. Ca o reclamă uriașă pentru cuvântul *STOOPID* cu doi O.

Nu trec pe la cantină. E ca o junglă. Un tricou pe care scrie *STOOPID* ar putea stârni o bătaie cu mâncare. Așa că mă îndrept către SOORB. Adică biroul domnișoarei Blinny. Traversez holul cu pași mari și mă gândesc că SOORB are doi O în mijloc. Cum are și cuvântul de pe tricoul meu.

Ce cuvânt caraghios, SOORB. E invenția domnișoarei Blinny. A folosit niște plăcuțe cu litere care înainte alcătuiseră BIROU DE ASISTENȚĂ SOCIALĂ. Știu asta fiindcă mi-a spus-o chiar domnișoara Blinny. În ziua în care am cunoscut-o,

tocmai alcătuia cuvântul SOORB. Doamna Lorenz, de la clasele primare, m-a luat cu ea la școala generală în ultima zi din clasa a cincea ca s-o cunosc pe prietena ei.

Am traversat partea din față a biroului, unde se aflau o canapea mare și moale și două fotolii-pară, plus o lampă-vulcan și o măsuță pe care trona un coșuleț cu chestii de ronțăit. Pe pereți erau afișe, iar încăperea era plină cu de toate. Biroul domnișoarei Blinny era în spate de tot, pitit în dreptul ferestrei, după o bibliotecă.

Un miros încins umplea aerul în ziua în care am cunoscut-o pe domnișoara Blinny. Bineînțeles, fiindcă avea un pistol de lipit într-o mână, iar cu cealaltă fixa literele pe birou. O bucată de lemn vopsită în roz stătea la uscat, iar o pensulă roz se usca și ea pe birou. Fără doar și poate, domnișoara Blinny era ocupată. Dar, când m-a văzut, a ridicat privirea și mi-a zâmbit.

Mi-a spus:

— A, da! Mason! Îmi pare bine să te cunosc!

Zâmbetul i s-a lățit pe chip. Și a rămas cu privirea ațintită asupra mea — părea să lumineze din interior. În timp ce mă privea pe *mine*. Din pistolul de lipit i s-a scurs o picătură încinsă pe foile de pe birou.

Am exclamat:

— Aveți grijă!

Iar ea mi-a răspuns:

— Vai! Hopa! Picură!

După care s-a mai scurs niște lipici. S-a repezit după un șervețel, dar a răsturnat pe birou un tub de mărgelile strălucitoare. A zâmbit cu toată fața.

— Ha! Ia te uită, Mason! Un râu de sclipici!

După care i-a făcut o poză. Pe care, mai bine de un an mai târziu, continuă să o folosească drept imagine de fundal la computer.

Când am început școala, în septembrie, o nouă plăcuță pe care scria BIROU DE ASISTENȚĂ SOCIALĂ apăruse între timp pe ușă. Vreau să spun, genul acela de plăcuță banală pe care o pun școlile. Dar domnișoara Blinny își terminase și ea proiectul strălucitor. Își lipise plăcuța roz cu SOORB pe ușă. Și știți ceva? Plăcuța asta îi face biroul ușor de găsit.

Îmi place de domnișoara Blinny. Cum răstoarnă chestii și nu așteaptă să se usuce vopseaua.

Așa că azi cotesc spre biroul ei. Răsuflu ușurat. De parcă aș fi ajuns acasă. Îmi place biroul SOORB. Aici sunt mereu bine-venit.

Capitolul 3

MAI MULT DECÂT *STOOPID*

Azi sunt doar eu în SOORB. Dar nu o să stau mult. Aici vii doar pentru un popas. Îmi ițesc capul pe după bibliotecă și o salut pe domnișoara Blinny. Lucrează. Dar pot s-o întrerup câtă vreme sunt politicos. Îmi ridic pachetul de prânz ca să-l poată vedea. I-am răsucit partea de sus într-o chestie care seamănă cu tulpina unui dovleac. E udă din cauza transpirației mele.

— Pot să mănânc aici? întreb.

Iar ea îmi răspunde:

— Sigur că da!

Apoi apasă un buton pe telefonul de pe birou și transmite:

— Bună, Mason Buttle e la mine. Și-l voi ține o vreme aici.

Rostește ține de parcă toată lumea ar trebui să-și dorească să mă aibă în preajmă.

Când termină, se ridică. Este minionă, chiar și când poartă cizme cu toc. Până și ea mă privește de jos în sus. Citește ce scrie pe tricou — literele care alcătuiesc cuvântul *STOOPID*.

Îmi spune:

— Mason? Vrei să-mi povestești care-i treaba cu tricoul?

Las privirea în piept. Probabil că domnișoara Blinny a aflat deja de tărășenia cu concursul de ortografie. Știe o groază de chestii despre mine.

Nu vreau să-i spun că bănuiesc că Matt Drinker mi-a pus tricoul în dulap, nici motivul pentru care a făcut-o. Așa că îi zic:

— E curat și e uscat. Și e scris de mână.

La care ea îmi răspunde:

— De mână... hmm. Nu-mi place. Sensul e *peiorativ*.

Dau din umeri. *Peiorativ*. Asta nu poate fi de bine. Dar ce să fac? Tricoul de azi-dimineață e ud learcă. L-am pus într-o plasă în dulap.

Domnișoara Blinny deschide sertarul biroului și scoate o rolă de bandă adezivă. Genul ăla folosit la decorațiuni. E mov, cu model în carouri. Taie două fâșii pe care le lipește în X peste *STOOPID*, de parcă l-ar tăia de pe tricou. Apoi scoate și ea o cariocă și-mi zice:

— Te superi dacă scriu și eu ceva pe tricoul tău?

Iar eu îi răspund:

— Sigur, nicio problemă.

Nu-i ușor să scrie cineva pe tine. Domnișoara Blinny îmi dă un exemplar din *Gazeta Merrimack*, pe care-l strecor pe sub tricou. Apoi plec privirea și mă uit cum scrie. A desenat trei cuvinte.

Încă o chestie pe care trebuie s-o știți despre mine: nu citesc prea bine. Abia dacă reușesc să citesc normal, darămite când cuvintele sunt cu susu-n jos. Dar acum pare că domnișoara Blinny mai desenează ceva. Două pătrate cu colțurile suprapuse. Unește laturile prin patru linii. Pe asta-l recunosc. Seamănă cu o cutie.

Într-un final, domnișoara Blinny a terminat de desenat. Face un pas în spate și pune capacul cariocii. Bine gândit, mai ales că acum își lovește ușor buza de jos cu ea. Zâmbește larg apoi și exclamă:

— Ia stai așa! Mi-a mai venit o idee.

După care scoate iar capacul cariocii.

Mai scrie un cuvânt cu susu-n jos și-i pune un semn de întrebare la sfârșit.

Apoi zice:

— Gata!

Îmi scot *Gazeta Merrimack* de sub tricou. Prima pagină e learcă din cauza transpirației. Suntem amândoi de acord că ar trebui s-o arunc la gunoi, lucru pe care îl și fac.

— Ce scrie acum pe mine?
Îmi citește:
— NU SE LASĂ...
Apoi face un semn înspre desen și se uită la mine.
— Îngrădit?
Iar ea îmi răspunde:
— Exact!
După care citește și ultima parte.
— DAR TU?
Rostește aproape cântat ultimul cuvânt.
— Acum, tricoul tău susține ceva și mai pune și o întrebare. E ingenios!
Zâmbește apoi, cu carioca în aer.
Dau din cap că da.
— Presupun că-i mai bine decât să scrie *STOPID*. Dar nu înțeleg ceva, domnișoară Blinny. Ce înseamnă?
— Să nu te lași îngrădit este un talent. Înseamnă că ai mintea deschisă, Mason. Câtă vreme nu te lași îngrădit, poți face orice! Țasta ești tu!
Domnișoara Blinny zâmbește. Uitându-se la mine.
Așa că îi spun:
— Iar asta nu e cu sens *peiorativ*.
— Chiar deloc, răspunde ea.
Repet cuvintele încă o dată. NU SE LASĂ ÎNGRĂDIT. Și le memorez.
— Bine, spune ea. Fă-te comod și mănâncă, Mason. A, și gândește-te la câteva dintre lucrurile

despre care vorbim mereu. Lasă-ți mintea să zburde până departe. Când termini de mâncat, vreau să încerci ceva nou.

Mă așez pe singurul scaun rigid din SOORB. Nu de alta, dar îl pot usca ușor dacă transpir. Îmi derulez partea de sus a pachetului de prânz și mă întreb ce mi-a pregătit domnișoara Blinny. Și dacă îmi pot lăsa mintea să zburde până departe.

După care mă gândesc că mintea mea nu poate fi îngrădită. Poate că ar trebui să încep de aici.